

БАБА ЕСЕНКА

Много изморена,
баба ни Есенка
седна и задрѣма
подъ старата дрѣнка.

А отъ планината,
наоблѣченъ тежко,
съ вежди побѣлѣли
слиза дѣдо Снѣжко,

слиза и я гледа
и си самъ говори:
— „Милата Есенка
колко трудъ си стори,

докато изпълни
скжтоветъ праздни
съ плодове узрѣли,
зеленчуци разни

та въ доволство всѣки
презъ студа да мине. . .
Но заспала тука
може да настине,

че и Северняка
ей го взе да духа“ . . .
Па пристѣпи леко
и си сне кожуха.

— „Я по харно — рече —
нека я покрива
да я не нагази
болестъ — поразия“.

И баба Есенка,
подъ покривка мека
въ дългъ сънь превърна
дрѣмката си лека.

И сънува сладко
млади самодиви,
какъ съсъ мѣхъ пудросватъ
гроздове и сливи.

Чичо Стоянь.

И Д Е

Ето иде
златожълта есенъ . . .
Капаятъ листа,
нѣма птича пѣсенъ.

Студенъ вѣтъръ
ходи изъ полето;
тежко, болно
ни е на сърдцето.

Зрѣло грозде
тежнѣе на гижа;
беднякътъ е
самъ съсъ своята грижа.

Ето иде,
иде тя съ усмивка . . .
Смогни, Боже,
всѣкой съсъ завивка!

Цв. Михайловъ.

